

Time Based Text

Jaromil's Journal of Musings

2008

Saving and reproducing every single action during the composition of a text let us vehicle emphasis in written communication.

Emphasis in writing is an additional information in text, as the typing performance can vehicle feelings: mail, blogs and more written media could use this for a “human touch”.

The software implementation is simple, portable and open source; the source code is available on <ftp.dyne.org/tbt>¹

0.1 Group Exhibitions

- Speaking Out Loud² - curated by Susanne Jaschko
– (2008) Netherlands Media Art Institute

0.2 Awards

- (2009) Vilém Flusser Theory Award

¹<ftp://ftp.dyne.org/tbt>

²<http://www.sujaschko.de/en/curating/exhibitions/lang.html>

0.3 Critics, essays, publications

“an experiment(al) (in) writing” by Annet Dekker

(full text available on [nettime](http://www.nettime.org)³)

Time Based Text can be considered software art, but above all it is a new form of digital poetics. Time Based Text offers a creative, experimental, joyful and critical way of handling digital text by implementing interactivity, new software and network communications. Time Based Text is a type-performance that illustrates feelings.

The emphasis of the software is on the process of writing/typing. TBT is a tool for time-based recording and playback of the process of typing a message, with the accuracy of milliseconds. The basic interface for typing records all typing and plays it back exactly the way the text was typed the first time, including all hesitations and misspellings. It reveals additional information on digital poetry, because the speed of typing and reading it, are visualised. E-mail, blogs, all kinds of digital media can be given a “human touch” by TBT. The software has been kept as basic as possible, is free to use and users are encouraged to add functionalities. The special TBT website offers space for TBT-created messages, haiku’s and poetry, so that visitors can admire each other work.

0.4 Criticart web-log Netherlands, entry by Liesanne

Een expositie waarin moderne technieken worden toegepast op de kunst. Eindelijk geen schilderijen, maar kunstwerken die hun basis vinden in geluid en beeld.

Aangekomen in de ruimtes van Montevideo word ik overspoeld door leuke speeltjes waarmee ik geluid kan maken of verwonderd naar kan kijken. Ik begon in één klein zaaltje waarin je een video kon bekijken waarbij een echtpaar elkaar liefdevolle woorden toesprak en uiteindelijk eindigde in een scheldpartij. In diezelfde ruimte stond ook een LP speler met keiharde rap muziek waar alleen de grove woorden in voorkwamen. Mijn ongeduldigheid leidde me naar de volgende ruimte waar je in een geïsoleerde geluidscabine kon kijken en luisteren naar verschillende mensen die onzin vertelden. Het was wel geinig, maar het bevredigde mijn enthousiastme niet. Pas bij de laatste ruimte aangekomen was ik gelijk in mijn nopjes.

In een kleine ruimte bevonden zich twee pc’s die met elkaar in verbinding staan. Verbaasd blijf ik bij de dichtsbijzijnde pc scherm staan, daarop verschijnen letters die een uiteindelijk een verhaal vormen. Daaronder staat aangegeven wanneer het geschreven is en door wie. vlug draai ik me om en zie een klasgenoot iets intypen op de tweede pc. De connectie was toen snel gelegd, hetgeen wat op de ene pc wordt getypt verschijnt later op de tweede pc. Zo snel als ik kon vlijde ik mij neer bij de pc met stoel en begon vol goede moed mijn naam in te vullen met mijn gedicht erbij. Ik typ zoals ik altijd typ, met veel typfouten, die ik vervolgens aanpas, niemand die het ziet. De witte letters op de zwarte achtergrond doen mij denken aan het oude vertrouwde DOS. Zulke dingen maken mij altijd weer een beetje blij van binnen en ik rond mijn gedichtje af die ik van kinds af aan al kende.

Snel draai ik me om en zie binnen vijf minuten mijn gedicht verschijnen, maar letterlijk ALLES verschijnt. Al mijn spelfouten die ik vervolgens had verbeterd zie ik weer terug, mijn enters, backspaces en spaces, alles wordt weergegeven. Verbaasd over dit beeld geeft het me een bevredigend gevoel. Ik heb nu gewoon een bijdrage geleverd aan iemand anders zijn kunstwerk!

Zou dat gevoel het daadwerkelijke doel zijn geweest voor de kunstenaar? Zou hij iedereen het gevoel willen geven dat we van binnen eigenlijk allemaal kunstenaars zijn, zolang we maar een zetje in de rug krijgen? Bij mij is het in ieder geval goed gelukt. De tevredenheid die ik voelde van binnen nadat ik mijn gedichtje zag verschijnen maakte mij onderdeel van het kunstwerk en dat voel goed!

³<http://www.nettime.org/Lists-Archives/nettime-l-0804/msg00022.html>

Copyleft (C) 2000 - 2010 dyne.org foundation and respective authors. Verbatim copying and distribution is permitted in any medium, provided this notice is preserved. Send inquiries & questions to dyne.org hackers.